

MAKSUT KOTO

ÖLÜM

kül yelinde uyuyan
ölüm
çalılıklarında ıslıklar çal
güz, sabaha açılınsın
ardına kadar dalgın güller
gibi
dolansın kardan adamlar menekşeli
gözlerinde
sen, olduğun yerde mevsimler bekle
dokunamaz artık düşlerimiz -sana-
gürültülü odalardan bakışlar uçuyor
olabildiğince yerleş
sessizliğimizden gidiyorsun
sessizliğine bir çığlık çak

soğuk basamaklarımızda kırılan
ölüm
etrafında dolanan yokluk ağaçları
gidebildiğince yıkık türküleri
sonsuzluğun
ellerimizde yanan aydınlık
ellerimizde yangınlar döşeyen karanlık
durabileceğin en son yerindesin hayatın
toprak kokan

sabahın bekleyişleri tutuştu seherinde
kalabalığa kalmış ve unutulmuşsun
yine saramış ufukların
bembeyaz güneşin üstünde
açıyorlar düşlerinin renklerini
ölüm

vakit kurgulandığı gibi içinde
saklanmışsın
elleriyle doğuyorsun hayata
elleriyle açıyorsun yanakta
... ve elleriyle iniyorsun ...

mezara